

соціальної толерантності то ми бачимо, що переважно більшість досліджуваних обох груп мають досить середні показники. Такі особи можуть проявляти як толерантність, так і інтолерантність по відношенню до оточуючих.

Провівши кореляційний аналіз, ми можемо свідчити про те, що міжетнічна толерантність та комунікативна компетентність має взаємозв'язок в обох групах так, як толерантність являє собою якість людських та культурних відносин, являється продуктом комунікації, і одночасно, умовою продуктивності діалогу.

Таким чином, проведене нами дослідження дозволяє констатувати, що існує проблема формування комунікативної компетентності та міжетнічної толерантності в досліджуваних групах студентів, але все ж таки ми спостерігаємо занижені показники у студентів в монокультурній групі і тому в цій групі необхідне подальше коректування за допомогою соціально – психологічного тренінгу. Ми вважаємо, що саме застосування соціально-психологічного тренінгу при формуванні комунікативної компетентності та міжетнічної толерантності дозволить підвищити їх рівень.

Список бібліографічних посилань

1. Асмолов А. Г. Толерантность: различные парадигмы анализа. М. : Прогресс, 1998. 264 с.
2. Безюлева Р. В., Бондырева С. К., Шеламова Г. М. Толерантность в пространстве образования : учеб. пособие. М. : МПСИ, 2005. 152 с.
3. Лютова С. Н. Основы психологии и коммуникативной компетентности : учеб. пособие. М. : МГИМО Университет, 2007. 268 с.
4. Сергієнко Н. П., Дудолад О. В. Формування міжетнічної толерантності. *Проблеми екстремальної та кризової психології*. 2014. Вип. 15. С. 235–243.

Одержано 26.10.2018

УДК 615.1

Оксана Григорівна СТРЕЛЬЧЕНКО,

кандидат юридичних наук, доцент,

доцент кафедри адміністративного права і процесу

Національної академії внутрішніх справ

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ СТАНДАРТИЗАЦІЇ СФЕРИ ОБІГУ ЛІКАРСЬКИХ ЗАСОБІВ

Стандартизація є важливим засобом публічного адміністрування сфери обігу лікарських засобів. Так, важливий вплив на її розвиток відіграють такі нормативно-правові акти як Закони України: «Про стандартизацію», «Про підтвердження відповідності», «Про технічні регламенти та оцінку відповідності», Постанова Кабінету Міністрів України «Деякі заходи щодо забезпечення якості лікарських засобів», Наказ Міністерства охорони здоров'я України «Про запровадження системи стандартизації Міністерства охорони здоров'я України», Проект Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про схвалення Концепції Державної цільової програми з розробки і впровадження системи стандартизації обігу лікарських засобів та медичної продукції» тощо.

Так, Закон України «Про стандартизацію» від 5 червня 2014 р., що визначає стандартизацію як діяльність, що полягає в установленні положень для загального та неодноразового використання щодо наявних чи потенційних завдань і спрямована на досягнення оптимального ступеня впорядкованості в певній сфері [1].

Водночас, стандартизація в системі охорони здоров'я – це надання якісних послуг медичної та фармацевтичної допомоги, у т.ч. профілактичні й лікувально-діагностичні заходи, спрямовані на збереження та підвищення здоров'я населення [2; 3].

Впровадження стандартизації надання якісних послуг у сфері обігу лікарських засобів сприяє ефективному та економічному використанню трудових і матеріальних ресурсів системи; захисту інтересів пацієнтів на основі забезпечення реального рівня соціальних гарантій доступності якісної медичної та фармацевтичної допомоги населенню; структурній пропорційності служб системи охорони здоров'я; раціональному розподілу фінансових ресурсів [2].

Л. В. Вронська, А. Є. Демид під «стандартизацією лікарських засобів» розуміють діяльність щодо встановлення правил, норм і характеристик для загального і багаторазового використання щодо реально існуючих або потенційних завдань з метою створення, виробництва, контролю якості, реєстрації та торгівлі лікарських засобів, яку здійснює орган державного контролю якості лікарських засобів [4].

Об'єктами стандартизації у сфері обігу ліків є лікарські засоби і їх діяльність, пов'язана із:

- організацією контролю виробництва та якості лікарських засобів;
- процесом організації забезпечення лікарськими засобами на федеральному і регіональному рівнях;
- виготовленням лікарських засобів аптечними установами;
- процесами, що відбуваються в товаропровідній мережі;
- інформацією про лікарські засоби для споживачів;
- лікарським забезпеченням в системі лікувально-профілактичних установах;
- раціональним використанням лікарських засобів, а також діяльністю аптечних установ [5].

Треба відзначити те, що зазначений Закон України «Про стандартизацію» не має безпосереднього відношення до обігу лікарських засобів, але у ньому визначена мета стандартизації та основні принципи державної політики у сфері стандартизації, що є особливо актуальним і для обігу лікарських засобів, оскільки базуються на:

- 1) забезпеченні відповідності об'єктів стандартизації своєму призначенню;
- 2) керуванні різноманітністю, застосовність, сумісність, взаємозамінність об'єктів стандартизації;
- 3) забезпеченні раціонального виробництва шляхом застосування визнаних правил, настанов і процедур;
- 4) забезпеченні охорони життя та здоров'я;
- 5) забезпеченні прав та інтересів споживачів;
- 6) забезпеченні безпечності праці;
- 7) збереженні навколишнього природного середовища і економія всіх видів ресурсів;
- 8) усуненні технічних бар'єрів у торгівлі та запобігання їх виникненню, підтримка розвитку і міжнародної конкурентоспроможності продукції [6].

Необхідно відзначити, що стандартизація відіграє важливу роль в будь-якій сфері суспільно-корисної діяльності. Так, доречним прикладом у цьому питанні можна визначити Постанову Кабінету Міністрів України «Про затвердження переліку об'єктів державної власності, що мають стратегічне значення для економіки і безпеки держави» № 83 від 4 березня 2015 р., до якої включені державні підприємства щодо проведення стандартизації у сфері обігу лікарських засобів, а саме: «Донецький науково-виробничий центр стандартизації, метрології та сертифікації»; «Івано-Франківський науково-виробничий центр стандартизації, метрології та сертифікації»; Харківський Національний науковий центр «Інститут метрології» «Науково-дослідний інститут метрології вимірювальних і управляючих систем»; «Всеукраїнський державний науково-виробничий центр стандартизації, метрології, сертифікації та захисту прав споживачів», «Український науково-дослідний і навчальний центр проблем стандартизації, сертифікації та якості», «Державний науково-дослідний інститут хімічних продуктів» у Сумській області; ПАТ «Сумхімпром», «Державне підприємство «Державний науковий центр лікарських засобів і медичної продукції», «Донецький казенний завод хімічних виробів», ПрАТ «По виробництву інсулінів «Індар», Українське державне підприємство «Укрхімтрансміак» тощо [7].

Отже, проаналізувавши нормативно-правову базу стандартизації сфери обігу лікарських засобів ми бачимо, що саме цьому різновиду засобів у цій сфері відведено надзвичайно важливу роль, так як основним чинником здійснення стандартизації визначається безпосередньо охорона життя та здоров'я людей.

Список бібліографічних посилань

1. Про стандартизацію : закон України від 05.06.2014 : із змінами, внесеними згідно із законом України від 15.01.2015 № 124-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 14. Ст. 96.

2. Стандартизація в системі охорони здоров'я // Фармацевтична енциклопедія : сайт. URL: <https://www.pharmencyclopedia.com.ua/article/7846/standartizaciya-v-sistemi-oxoroni-zdorov-ya> (дата звернення: 25.09.2018).

3. Стандартизация в здравоохранении : лекции / под ред. А. И. Вялкова, П. А. Воробьева. М., 2007. 256 с.

4. Вронська Л. В., Демид А. Є. Дослідження щодо стандартизації трави меліси лікарської. *Управління, економіка та забезпечення якості в фармації*. 2014. № 2 (34). С. 10–15.

5. Лахсен Б. Стандартизация и сертификация лекарственного сырья. Рязань, 2002. URL: http://zinref.ru/000_uchebniki/03200medecina/100_lekcii_medicina_5/466.htm (дата звернення: 25.09.2018).

6. Про затвердження переліку об'єктів державної власності, що мають стратегічне значення для економіки і безпеки держави : постанова Кабінету Міністрів України від 04.03.2015 № 83-2015-п : із змін., внес. згідно з постановою від 08.06.2016 № 398 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/83-2015-p> (дата звернення: 25.09.2018).

Одержано 02.10.2018

УДК 342.51

Тетяна Миколаївна ФЕДОРЕНКО,

кандидат юридичних наук, доцент,

завідувач кафедри теорії та історії держави і права

Національного університету кораблебудування ім. адмірала Макарова;

Катерина Олександрівна ЛУЧИНКІНА,

слухач магістратури факультету морського права

Національного університету кораблебудування ім. адмірала Макарова

ДОСЯГНЕННЯ УКРАЇНИ ЩОДО ВПРОВАДЖЕННЯ ЕЛЕКТРОННОГО УРЯДУВАННЯ

Електронне урядування – форма організації державного управління, яка сприяє підвищенню ефективності, відкритості та прозорості діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування з використанням інформаційно-телекомунікаційних технологій для формування нового типу держави, орієнтованої на задоволення потреб громадян» [1].

Система електронного управління в державі з кожним роком активно запроваджується в багатьох країнах світу. Загалом в цій роботі беруть участь 193 країни, і слід підкреслити, що результати такої діяльності можна назвати позитивними. Згідно досліджень, які проводяться переважно один раз на 2 роки Організацією Об'єднаних Націй у відповідній сфері, рівень розвитку електронного керування державною підвищується.

В Україні також ведеться робота з провадження цієї системи. За останні 4-и роки в нашій державі розроблено ряд нормативно-правових актів, які регулюють питання інформатизації та електронного урядування. Але, незважаючи на наглядну активність в даній сфері, з кожним роком в розвитку свого електронного урядування Україна показує все гірші і гірші показники. Якщо розглянути по роках дані, одержані Організацією Об'єднаних Націй, можна побачити явний регрес – кожні 2-а роки, особливо від 2010 року, Україна в рейтингу світових країн з електронним урядом займає все більш нижчі сходинки. Наприклад, у 2003 році Україна посідала 54 місце в рейтингу і мала показник 0.4617, у 2004 році її рівень серед інших країн суттєво підвищився – 45 місце з показником 0.5326. У 2005 році дослідження показали незначний спад рівня інформатизації – 48 місце з показником 0.5456. 2008 рік показав такі результати України – 41 місце з показником 0.5728. З 2010 року рівень впровадження інформаційно-комунікативних технологій в державне правління України починає знижуватися дуже швидкими темпами. Отже, в 2010 році Україна посіла 54 місце з показником 0.5181, а у 2012 році – вже 68 місце з показником 0.5653. 2014 рік показав, що в країні питанням електронного урядування компетентні органи не стурбовані, адже в цей рік Україна встановила свій анти-рекорд – 87 місце з показником 0.5032 [2]. Слід

© Федоренко Т. М.,

Лучинкіна К. О., 2018